

LBRIS

We know
books

Colectia HORATIO

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAȘOTTI, CĂTĂLINA
Banchize : proză / Cătălina Hașotti. - Dej : Neuma, 2026
ISBN 978-630-357-018-1
821.135.1

Cătălina Hașotti

BANCHIZE

Editura
NEUMA
2026

SUMAR

PLICURI SIGILATE	5
PORȚI TRANSPARENTE	23
CEVA MAI SUS DE BETON	26
PLASTURE CU EFECT DE ÎNCĂLZIRE	36
DRUMUL FĂRĂ NUME	41
FERICIREA SINGURĂȚĂȚII	46
UPDATARE	61
CĂLĂTORIA	66
VERDE PE SĂTURATE	71
ANII ȘUBREZI	85
STARE PROASTĂ	96

PLICURI SIGILATE

Gina fusese în tinerețe însărcinată cu dezordinea care ordona iluziile din care se hrăneau bărbații. Dorința de aventură îi dădea senzația de libertate, lucru ce i-a încurcat adeseori pe părinții ei. La început îi puneau întrebări legate de acest subiect, însă ea nu reușea să găsească un răspuns satisfăcător. Mai apoi, ca să nu le mai fie dat peste cap moralul, dar și pentru confortul lor, tatăl și mama nu i-au mai pus niciun fel de întrebare.

Încă de când era mică voia să fie altfel decât ceilalți, având impresia că nu-i îndeajuns de admirată. La vârsta adolescenței și apoi a tinereții purta fuste scurte, cei mai fini pantofi și cele mai lucioase dresuri puse peste niște picioare delicate și lungi. Iarna purta adeseori cizme cu fermoar pe toată lungimea gambei.

Când traversa intersecțiile până acasă era fluerată admirativ de o grămadă de puștani. Mergea lent, făcea pași timizi, astfel încât o prindea semaforul roșu. Apoi pășea hotărât și cu încredere pentru că avea puterea să schimbe culoarea imediat, doar cu privirea sa verde. În timp ce trecea prin parc, toți bărbații așezați pe bănci rămâneau gură-cască privindu-i talia zveltă, mișcările undu-

ietoare ori semisferele îndrăznețe așezate în stânga și-n dreapta pieptului.

Verdele ochilor ei concura cu iarba din parc, iar privirile celorlalți erau atrase de buzele-i pline, mai mereu întredeschise, de gâtul subțire, fragil și de mersul dublat de-o stângăcie grațioasă.

Știa că nu era perfectă. Avea posteriorul frumos, dar nu obraznic, nu destul de ferm. Trăsăturile feței erau armonioase, totuși nu formau o frumusețe ieșită din comun. Însă Gina era vie și voia să se simtă dorită, să fie nu neapărat remarcată, ci observată.

La vârsta nebună a tinereții, nici Sebastian n-a scăpat de nurii ei. El încă de pe-atunci, deși vesel și sociabil, avea hârtoape de neliniști și incertitudini culese de pe drumuri curbe și neașteptate, mereu deghezate, mereu aceleași. Părea că nu-și găsea locul nici pe scaunul pe care stătea, darămite în lume. Se bâțâia și se tot sucea. Asta nu l-a împiedicat să viseze la o blondă cu ochi verzi, cu sâni mari și picioare lungi-prelungi.

S-au văzut pentru prima oară într-un tramvai aproape gol și cu lumină chioară. Era un timp geros și uscat. Ori, pentru ei viața însemna căldură, nu frig, nu natură paralizată. El era obosit și ațipise pe scaunul din spatele vatmanului, ea de-abia urcase din stația aflată-n centrul orașului. S-a așezat pe scaunul de lângă Sebastian.

Pe el l-a trezit mirosul fin de parfum care ieșea din pielea ei albă, de Afrodită. S-a prefăcut că-și ține pleoapele în continuare închise, dar printre genele întredeschise o privea cu coada ochiului și cu interes. Avea mâini cu degete lungi, fine și frumos petrecute unele într-altele. Apoi Sebastian a deschis ochii de-a binelea și cu o voce pe care-a vrut-o sexi și subversivă i-a zis că parcă-ncepea să fie din ce în ce mai cald în tramvaiul înghețat. Gina și-a întors capul spre el să-i spună că avea dreptate. Atunci a observat că bărbatul avea părul negru, tuns impecabil, nasul puternic, buze bine conturate și bărbie delicată. Dar cel mai mult au atras-o privirea căpruie, iscoditoare și poezia mâinilor lui. L-a prins ușor de mâna dreaptă și i-a așezat-o pe genunchiul ei stâng. Avea ciorapi negri, de nailon. „Ce senzație neasemuită de catifea! Parcă mângâi niște fluturi!”, i-a mărturisit el. Apoi Sebastian și-a plimbat palma-n sus și-n jos pe piciorul ei, drept pentru care amândoi și-au pierdut capul.

El i-a propus să coboare împreună la prima și i-a zis că o să-nchirieze o cameră la un hotel de duzină. Cel mai aproape.

Până la hotel i-a recitat ceva din inimă. Poezia, asortată cu starea lui de imponderabilitate, se auzi peste multe străzi pustii la acea oră. Voia să dezvolte și arta seducției sale verbale, s-o cucerească

prin strălucirea minții și firii sale romantice. Dar mâna ei i-a prins brațul și i-a spus în limbajul inechivoc al mâinilor de femeie că nu trebuie să-i mai recite. Era sătulă de-astfel de puls vocal și credea că viața nu trebuie risipită-n jocuri de-a v-ați ascunselea. Și-apoi se prinsese că îndrăgostirea-i o momeală, o capcană evidentă în care pe-atunci n-avea chef să cadă. Așa că i-a explicat că-i interzice activitatea cerebrală care-i părea pe moment cu totul ne semnificativă, dar că-l așteaptă-n arenă pe el, boemul și visătorul cel frumos, echipat cu tot ce trebuie ca s-o șlefuiască din cap până-n picioare și să-și demonstreze veleitățile masculine.

Ajunși în camera de hotel după câteva minute, a fost străbătută de-un fior dulce din vârful degetelor până-n piept. Mirosul lui de piele, delicat și puternic masculin totodată, a învăluit-o în întregime cu o căldură calmă. El îi simțea respirația caldă sub bărbie, pe gât, pe claviculă. S-au prăbușit în așternuturile ninse din camera albă ca o pânză imaculată ce părea s-absoarbă orice zgomet. Podeaua, pereții, perdelele, tavanul – totul era alb. Numai glasul surd al sângelui era roșu. Fiecare celulă din ei vibra-n ritmul celuilalt, iar mâinile lor se mișcau într-o serie de gesturi tandre. Respirația li se accelera progresiv, un tremur firav îi însoțea la fiecare bătaie a inimii.

Și- așa au plutit înflăcărați ca doi serafimi până spre dimineață.

De-a lungul timpului și-au amintit adeseori de noaptea aia. Au fost încântați de-ntâlnirea lor cu gust de aventură picarească, fără să-și dea seama dacă s-ar fi putut îndrăgosti unul de altul. Nu numai că erau tineri, mult prea tineri pe-atunci, dar nu priveau nici în aceeași direcție. Vremea de gândit la dragostea asta ferită de timp avea să vină. Ori n-avea să vină deloc.

Sebastian n-a avut un loc fix al lui și n-a avut nici copii. A călătorit mult. O parte din bani a cheltuit-o în călătorii. Cealaltă parte s-a dus pe femeii. N-avea de ce să se teamă. Salariul îi asigură un trai mai mult decât decent.

Pe drum se simțea bine, se simțea liber și mai liniștit, fie că se-afla în tren, în avion sau pe vapor.

Iar Gina simțea că are nevoie de o resetare. Se gândea că trebuie să se așeze la casa ei. „Prea multe roluri m-au tras în jos. Gata, am nevoie de stabilitate!”

Spera ca Radu, bărbatul bogat despre care credea că o iubea în felul lui, să i-o ofere. Ea voia măcar să reușească să-l respecte. Nimic complicat. El i-a spus în seara aceea când a cerut-o în căsătorie că-și dorește să fie împreună și pentru

vremurile în care o să-l ajute să-și încalțe șosetele și pantofii. Sau să-și țină de urât unul altuia stând spate-n spate. Gina a râs. Uite că poate să poarte conversații spumoase, și-a zis în sinea ei. Apoi Radu i-a vorbit despre gustul inegalabil al ardeilor murați umpluți cu varză și despre cât de devotat familiei va fi el. Că dacă se vor îmbrăca în același crac, e musai să meargă în aceeași direcție. I-a mai explicat despre cum fac muștele sex în zbor și cum cad răpuse, ameteite și lipite una de-alta pe tot felul de lucruri, inclusiv în mâncare. Ea își imagina cum ar fi să-i cadă cele două muște-n supă. Probabil că le-ar fi luat în lingură și le-ar fi pus pe pervazul exterior așa, înecate cum erau, ca să fie mâncate de păsări. Și se ruga să reușească să treacă peste niște lucruri care-o deranjau cel mai mult: fluiera prin proteză când vorbea și uneori proteza vorbea în locul lui. Dar altfel, era un bărbat cu un suflet de aur. Știa că și ea era plină de defecte pe care el i le accepta. Și nu mai era nici tânără. Nu mai avea fața suplă, voluptoasă, ci parcă un pic solemnă. Pielea-i devenise neinteresantă. Însă mai știa că-și păstrase propriul său fel de frumusețe, doar că în fața acestei constrângeri estetice legată de vârsta ei, sistemul defensiv i se pusese deja în mișcare. N-avea chef să fie singură la vârsta la care depreșiile-și fac de cap, ori la cea care te face să te

hrănești cu visuri din amintiri. Ori dac-ar fi așa, măcar să aibă certitudinea că le va mai putea trăi alături de un bărbat. La o adică, să-și cumpere dorințe pământești, dac-ar fi cazul. Se gândea că Radu putea să-i ofere siguranța unui răsfăț de prințesă: jacuzzi, așternuturi de mătase, precum și șosete de culori diferite cu rățuște negre pe-un lac.

În zeci de ani, procesul de metamorfozare a ei în femeia așa-zis matură i-a dat impresia definitivă, statornică și inflexibilă că tinerețea și frumusețea nu vor fi eterne. Și nici că veșnicia ar consta în prezentul continuu, marcat de tonusul energetic și norocul pielii fără riduri. În timp ce toate gândurile astea-i treceau prin cap și se uita pe fereastră de parcă vedea ultima imagine despre lume, iubitul ei, care-o privea cum tace de ceva vreme, se alesese cu un zâmbet rătăcit în colțul gurii.

În ziua aceea Gina s-a hotărât să-i spună lui Radu că era de acord cu cererea lui în căsătorie făcută deunăzi, când s-a arătat entuziasmat că-și vor uni singurătățile. Și când i-a explicat cum va organiza el cea mai grozavă nuntă a anului. Și-a mai amintit de un prieten al lui, Horațiu, care-i povestise mai demult cât de tare s-a amuzat pe seama soției sale. A doua zi după nuntă Horațiu a anunțat-o că o să numere doar el banii de la